

Kļūt kā bērnam

Džīna A. Stīvensa

pirmā padomniece Sākumskolas vispārējā prezidijā

Savā dižajā gudrībā un mīlestībā mūsu Debesu Tēvs sūta Savus gara dēlus un meitas uz šo Zemi kā bērnus. Viņi ienāk ģimenē kā dārga dāvana ar dievišķu dabu un sūtību. Mūsu Debesu Tēvs zina, ka bērni ir nepieciešami, lai palīdzētu mums kļūt tādiem kā Viņš. No bērniem var tik daudz mācīties!

Šī svarīgā patiesība pierādījās jau pirms daudziem gadiem, kad viens no Septiņdesmitajiem devās norīkojumā uz Honkongu. Viņš apciemoja kādu ļoti trūcīgu bīskapiju, kas saskārās ar daudzām grūtībām, nespējot parūpēties par savām vajadzībām. Kad bīskaps skaidroja notiekošo, Augstākais pilnvarotais sajuta iedvesmu lūgt, lai bīskapijas locekļi maksātu desmito tiesu. Apzinoties izmisuma pilno situāciju, bīskaps bažījās par to, kā šo ieteikumu izpildīt. Viņš padomāja un nolēma sākumā vērsties pie dažiem ticīgākajiem bīskapijas locekļiem, lūdzot viņiem maksāt desmito tiesu. Tā nu nākamajā svētdienā viņš devās uz Sākumskolu. Viņš mācīja bērniem Tā Kunga desmitās tiesas likumu un vaicāja, vai viņi būtu ar mieru maksāt desmito tiesu no nopelnītā. Bērni teica, ka viņi to darīs. Un viņi to darīja.

Pēc kāda laika bīskaps devās pie pieaugušajiem bīskapijas locekļiem un pastāstīja, ka viņu uzticīgie bērni jau sešus mēnešus maksā desmito tiesu. Viņš vaicāja, vai viņi būtu ar mieru sekot bērnu paraugam un darīt to pašu. Uzrunātos cilvēkus tik ļoti saviļņoja bērnu labprātīgais upuris, ka viņi darīja visu iespējamo, lai maksātu savu desmito tiesu. Un debesu logi tika atvērti. Pateicoties uzticamo bērnu piemēram, bīskapijas locekļi pieauga paklausībā un stiprināja savu liecību.

Pats Jēzus Kristus mācīja mums lūkoties uz bērniem kā uz piemēru. Jaunā Derība stāsta par Viņa atbildi uz apustuļu strīdu par to, kurš būs lielākais Debesu valstībā. Jēzus uz šo jautājumu atbildēja ar nelielu, toties iespaidīgu un uzskatāmu mācību stundu. Viņš pasauca bērnu, nostatīja to viņu vidū un sacīja:

„Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā” (Mateja 18:3–4).

Ko gan mums vajadzētu mācīties no bērniem? Kas no viņiem piemītošajām īpašībām un viņu piemēra var palīdzēt mums garīgajā izaugsmē?

Mūsu dārgie Dieva bērni nāk pie mums ar ticības pilnu sirdi. Viņi ir pilni ticības un uzņēmīgi pret Svēto Garu. Viņi demonstrē tādas īpašības kā pazemību, paklausību un mīlestību. Bieži vien viņi ir pirmie, kas gatavi izrādīt mīlestību un piedot.

Es vēlos dalīties ar jums dažos piemēros par to, kā bērni, demonstrējot Jēzum Kristum piemītošās īpašības, var svētīt mūs ar savu nevainīgo, toties ietekmīgo paraugu.

Mazais, divgadīgais puisītis Tods nesen kopā ar māti devās uz mākslas muzeju, kur notika īpaša Glābējam veltīta skaistu gleznu izstāde. Ejot gar svētajiem attēliem, māte izdzirdēja, kā viņas puisītis godbijīgi atkārtu vārdu: „Jēzus”. Viņa palūkojās lejup un redzēja, ka, apskatot gleznas, puisītis sakrusto rokas un noliec galvu. Vai mēs varam ko mācīties no Toda pazemības, godbijības un mīlestības pilnās attieksmes pret To Kungu?

Pagājušoruden Armēnijā es novēroju kāda 10 gadus veca zēna piemēru. Kad gaidījām dievkalpojuma sākumu, viņš pamanīja, ka ieradusies vecākā draudzes locekle. Un tieši viņš nekavējoties devās klāt, piedāvājot savu roku atbalstam viņas nedrošajos soļos. Zēns pavadīja viņu uz pirmo lūgšanu zāles rindu, lai viņa varētu saklausīt notiekošo. Vai mēs varam mācīties no šī nelielā, laipnā piemēra, ka Tā Kunga valstībā lielākais ir tas, kurš meklē iespēju kalpot citiem?

Mēs mācījāmies arī redzot, kādu iespaidu uz savu ģimeni atstājusi Sākumskolas meitenīte Keitija. Viņa apmeklēja Sākumskolu un aizrāvās ar evaņģēlija mācībām. Pieaugot ticībai un liecībai, Keitija uz vecāku spilvena atstāja zīmīti. Viņa uzrakstīja, ka evaņģēlija patiesības ir „radušas mājvietu viņas sirdī”. Viņa pastāstīja par savu spēcīgo vēlmi tuvuoties Debesu Tēvam, paklausīt Viņa baušļiem un tikt saistītai ar ģimeni tempļī. Jaukās meitiņas vienkāršā liecība spēcīgi aizkustināja vecāku sirdi. Keitija un viņas ģimenes locekļi saņēma svētos tempļa priekšrakstus, kas saistīja viņus kopā mūžīgi. Keitijas ticīgā sirsnība un ticības piemērs palīdzēja viņas ģimenei saņemt mūžīgās svētības. Vai viņas sirsnīgā liecība un vēlme sekot Tā Kunga iecerei palīdz mums skaidrāk saskatīt būtiskāko?

Mūsu ģimene mācās no kāda tuva radnieka — sešgadīgā Laijema. Pagājušogad viņš cīnījās ar ļaundabīgu smadzeņu vēzi. Pēc divām sarežģītām operācijām tika izlemts, ka nepieciešama arī apstarošana. Šo apstarošanas procedūru laikā viņam bija jāpaliek pavisam vienam un jāguļ pilnīgi nekustīgi. Laijems negribēja, lai viņam dod nomierinošos līdzekļus, jo viņam no tiem bija slikti. Viņš bija pārliecināts, ka, ja vien caur iekšējiem sakariem dzirdēs tēta balsi, varēs gulēt nekustīgi arī bez nomierinošajiem līdzekļiem.

Uztraukuma pilnajos brīžos tētis teica viņam uzmundrinošus un mīlestības pilnus vārdus: „Laijem, lai gan tu mani neredzi, esmu līdzās. Es zinu, ka tu to vari. Es mīlu tevi.” Laijems veiksmīgi, saglabājot pilnīgu mieru, pārcieta 33 nozīmētās apstarošanas procedūras, veicot varoņdarbu, kas bez nomierinošajiem līdzekļiem viņa vecumā ārstiem šķita neiespējami. Sāpju un grūtību pilnajos mēnešos Laijema lipīgais optimisms bija ietekmīgs piemērs tam, kā pārvarēt likstas ar cerību un pat prieku. Viņa drosme ir iedvesmojusi gan ārstus, gan māsiņas un neskaitāmus citus.

Mēs visi gūstam no Laijema svarīgu mācību — mācību par to, kā izvēlēties un uzticēties Tam Kungam. Gluži kā Laijems, mēs nevaram redzēt savu Debesu Tēvu, taču mēs varam ieklausīties Viņa balsī, kas dod spēku izturēt dzīves grūtības.

Vai gan Laijema piemērs nepalīdz mums labāk saprast ķēniņa Benjamīna vārdus — kļūt kā bērnam — pakļāvīgam, lēnprātīgam, pazemīgam, pacietīgam un pilnam mīlestības? (skat. Mosijas 3:19).

Šie bērni ir piemēri, parādot mums dažas no viņiem piemītošajām īpašībām, kas mums jāattīsta vai jāatgūst, lai ieietu Debesu valstībā. Viņiem piemīt pasaules neaptraipīta gara skaidrība, viņi ir apmācāmi un pilni ticības. Nav brīnums, ka Glābējs tik ļoti mīl un tik augstu vērtē bērnus.

Starp neatkārtojamiem notikumiem Glābēja apciemojuma laikā Amerikā, īpaši izceļas Viņa iejūtīgā kalpošana bērniem. Viņš pavisam aizkustinoši vērsās pie ikviena bērna.

„Un Viņš ņēma viņu bērnīšus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem.

Un, kad Viņš to bija darījis, Viņš [raudāja] ...

Un Viņš runāja uz ļaužu pulku, un sacīja uz tiem: Skatieties uz saviem bērniņiem” (3. Nefijs 17:21–23).

Elders M. Rasels Balards māca mums, cik svarīgs ir Glābēja padoms „[skatīties] uz saviem bērniņiem”, sakot: „Ievērojiet, ka Viņš neteica „uzmetiet aci” vai „pavērojiet viņus garāmejojot” vai „reizi pa reizītei palūkojieties viņu virzienā”. Viņš lika, lai mēs uz viņiem *skatāmies*. Es saprotu to tā, ka mums viņi jāpatur redzeslokā un jāielaiž savā sirdī, mums viņi jāuztver un jāvērtē saskaņā ar to, kas viņi ir patiesībā, — kā mūsu Debesu Tēva gara bērni ar dievišķām īpašībām” („Behold Your Little Ones,” *Tambuli*, 1994. g. okt., 40. lpp.; uzsvērums pievienots).

Ģimene ir labākā vieta, kur „[skatīties] uz saviem bērniņiem”. Mājas ir tā vieta, kur mēs visi varam kopīgi mācīties un pilnveidoties. Šo patiesību māca viena no mūsu skaistajām Sākumskolas dziesmām:

Lai kļūstam Viņam līdzīgi,
Dievs mums devis ģimeni.
Tā Viņš mīlestību sniedz —
Ģimeni mums devis Dievs.

(„The Family Is of God,” *Liahona*, 2008. g. oktobris, F12.–F13. lpp.)

Mūsu ģimenēs, kur valda mīlestības gaisotne, mēs daudz personīgāk varam saskatīt un novērtēt Dieva gara bērnu dievišķās īpašības. Ģimenē mūsu sirds atmaigst un mēs pazemīgi vēlamies kļūt līdzīgāki bērniem. Tas ir process, caur kuru mēs varam kļūt līdzīgāki Kristum.

Vai kādi dzīves pavērsieni ir laupījuši uzticības pilno sirdi un bērna ticību, kas jums reiz piemita? Ja tā, tad palūkojieties uz bērniem savā dzīvē! Un tad palūkojieties uz viņiem vēlreiz! Tie var būt bērni no jūsu pašu ģimenes, no mājas pāri ielai vai jūsu draudzes Sākumskolas. Ja vien mēs vēlēsimies mācīties un sekot bērnu piemēram, viņiem piemītošās dievišķās īpašības var kalpot par atslēgu, lai atvērtu durvis mūsu garīgajai izaugsmei.

Es vienmēr būšu pateicīga par svētību, ka man pašai ir bērni. Viņu katra piemērs ir man mācījis nepieciešamās mācības. Viņi man ir palīdzējuši kļūt labākai.

Es pazemīgi, bet ar pārliecību saku, ka Jēzus ir Kristus. Viņš ir nevainojams Dēls — pakļāvīgs, lēnprātīgs, pazemīgs, pacietīgs un tik mīlošs. Lai ikviens no mums sirsnīgi vēlētos sekot Viņa piemēram, kļūstot kā bērns un tādējādi atgriežoties mūsu Debesu mājās, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.